

ЛЕОНИД ПАНАСЕНКО

ПЛАЧ В ЗАЛАТА НА СМЕХА

Превод от английски: Людмила Георгиева, 1988

chitanka.info

„Магмата — пурпурно-сивосинкава, димяща — неочаквано обгръща глезените, настъпва от всички страни, полюшва се и напада, мъкне тънка сива корица, разчупва я, сияейки във вишнево горещо, а откъм невидимия кратер отново се втурва поток, страшно е за гледане... Магмата е вече до кръста, изкачва се още нагоре, нагоре... Няма сила за още, поема дълбоко въздух и пречупвайки тялото си, се гмурка в огнените глъбини... *(Това е зрителна редица.)* Блаженство, усещане за ситост и покой, доволство. Освежен и щастлив, излиза на повърхността на стопилката, поема няколко глътки свеж огън и отново потъва в нагорещената до бяло магма. Колко е приятно! Душата ти се изпълва с благодарност, безформена, безадресна. Благодаря на случайността, на събитието, на причината, на целия свят... За това, че ми е хубаво... *(Това е емоционален фон.)* Ние гледаме, но не виждаме, слушахме, но не чуваме... *(Спорадични асоциативни понятия.)*“

Антон отвори очи и неговият пръв екстрасенсуален сеанс на планетата Скъперник прекъсна.

Всичко това прилича на издевателство. Просто защото емоционалният фон на огледалниците (а на този от трите компонента от екстрасенсуалните изследвания Антон даваше своите предпочитания) все още бе жив в паметта му — едно такова розово облаче от доброта, благодушие и вселенска еуфория, докато самите същества продължават да държат в плътен пръстен базата на геолозите и в зловещите им приближавания се долавя безмълвният заговор на убийци.

Още по-зловещо и неразбираемо е обстоятелството, че огледалниците всеки път проектират върху телата си изображенията на своите жертви. Сега върху всички огромни дискове свети лицето на Николай Балкарсел — обезобразено от смъртта, със застинал в очите ужас и неразбиране. Понякога телата на огледалниците потръпват и тогава образът като че ли оживява, отмества очи, помръдва устни...

„Като замина, непременно ще взема със себе си Фей — помисли си Антон, спомняйки си убитата от мъка жена на Балкарсел. По-точно, неговата вдовица. — Всеки ден да виждаш на прозореца... това... Всеки ще откачи.“

Антон мислено се върна към предната вечер.

Разпореждането срочно да замине към Скъперник дойде неочаквано, по време на полет, и корабът-майка трябваше да промени

вектора на нул-пространствения си скок. Два часа по-късно Антон се измъкна от модула за кацане и се изненада колко точно бе измислено името на планетата. Освен тъмнокафявите скали тук е голо и мъртво. Тук-там приближава ледена коричка, хоризонтът е скрит във вечен сумрак, а на тъмновиолетовото небе виси застиваща звезда — студена и мътна като око на мъртва риба.

Знаеше съвсем малко за тукашната трагедия: преди няколко месеца в планината при загадъчни обстоятелства е загинал младият геолог Янош Форест; преди три дни в битка с огледалниците загива кристалографката Емилия Немуро, втурналият се на помощ Николай Балкарсел също е изгорен от огледалниците — пред самия вход на базата, пред очите на всички, пред очите на жена си...

Антон забеляза някакво движение в мрака и включи фенерчето на скафандъра си — обещаха да го посрещнат, но в същия миг в шлемофона се чу дрезгав глас:

— Изключете светлината! Тези гадини налитат на светлото като пеперуди.

Приблжиха се двама в скафандри с висша защита.

„Ако не се справим с огледалниците — помисли си Антон, — геологическите търсения на Скъперник трябва да се прекратят, трудно се работи в такива неудобни пашкули.“

Той затвори вратата и тръгна към геолозите.

— Иван Заречни, началник — представи се оня с дрезгавия глас. Вторият изобщо не се обади.

— Честно казано, чакахме екзобиолог — рече Заречни, когато продължиха нататък. — Да ни каже как да се преборим с тези чудовища. На практика сме напълно парализирани. Забраних на хората си да си показват носовете навън.

— И без това ще им замръзнат — измърмори другият. — Навън е постоянно сто и шестнайсет минус.

— Екзобиолози вече са идвали — отвърна Антон. — Изучили са и класифицирали огледалниците... Същества от типа хелиофити, тоест хранещи се със светлина животни. Нивото им на съзнание съответствува на нашите човекоподобни маймуни. Постоянно са потиснати, защото водят полугладно съществуване. Между другото, екзобиолозите моментално ще ви изхвърлят оттук, знаете закона за конфликтите...

— Знам го — въздъхна началникът. — А вие какво възнамерявате да правите?

Още веднъж изплуваха към някаква височина — не излязоха или изкачиха, а точно изплуваха, поддържани от антигравите — и едва не се удариха в един от четирите купола на базата. Под куполите цареше пълен мрак, явно и тук спазваха светлинната маскировка.

— Възложена ми е задачата да се ориентирам в случилото се на Скъперник и да намеря обяснение — хладно обясни Антон, за всичките тези години му бе омръзнало постоянно да се оправдава за принудителната намеса в чужди работи и съдби. — Затова ме смятайте едновременно и за следовател, и за екзобиолог, и за психолог, и дори за сенсуал.

— Туй пък е нещо ново — изненада се спътникът на Заречни. Едва сега Антон забеляза какви добри и някак уморени са му очите. — Четете мисли? На животни или на хора?

— Нито едното, нито другото. Достъпни са ми само усещанията, при това в скрит, образен вид. Мозъкът по време на Контакт излъчва зрителна редица, емоционален фон и спорадични асоциации. Например любовта може да ни се представи като полет или падане от кула, чувство на опиянение или, да речем, многогласни вопли за пожар...

— Трудна работа — каза Заречни и се спря пред входа към шлюза.

Антон погледна вдясно и изтръпна. Там, зад плитко дърво, изцяло обрасло от полупрозрачен храст, приличащ на саксаул, се издигаха грамади от огледалници. Пет или шест диска лениво се търкаляха или може би плуваха по дължината на ската, безшумно и страшно, сякаш исполински медузи, полегли неестествено встрани...

Но онова, което най-много поразя Антон, бе образът на червенобрад мъж с разтворена в истеричен вик уста и безумен поглед — образ, който лежеше върху всеки от белезникавите дискове.

* * *

Тишината около масата беше толкова зловеща и заредена, че когато Антон неволно удари с лъжицата, всички погледи като по

заповед се обърнаха към него.

— Още нищо не разбирам — каза той, приемайки погледите като въпрос. — Нямам какво да ви кажа.

— А вие добър сенсуал ли сте? — без предумисъл попита спелеологът Лео. — Не искам да ви обидя, искам да разбера като специалист пред специалист. Ние сме тук, те — там — спелеологът махна към щорите на прозореца. — Вие умеете да чувате душите... Къде е пречката?

— Аз съм добър сенсуал — потвърди Антон. — И вече си изясних едно много важно обстоятелство. Огледалниците изобщо не са агресивни. Душите им, образно казано, са ангелски. Значи причината е или в хората, или е недоразумение.

— Глупости! — избухна спелеологът. — Изведнъж хищниците и убийците стават ангели, пък ние, видите ли, сме варвари, защото не сме съгласни аборигените да ни кльопат!

— Пресилвате нещата — Антон присви очи и потърси с поглед Фей. Вдовицата на Балкарсел седеше неподвижно в самия край на масата и слушаше препирнята им, без да вдига очи. Супата в чинията ѝ стоеше недокосната. — Прекрасно знаете, че огледалниците са хелиофити, почти растения, само че подвижни. Те не обръщаха на изследователите абсолютно никакво внимание, живееха си в планините почти в анабиоза. Защо са се събудили и спуснали — това не знам. Но хората ги интересуват. Примитивното им рефлекторно съзнание е изцяло заето от образа на Човека. Те фетишизират и нас, и нашите сгради. Нещо повече, обичат ни, дори по-предано, отколкото най-преданото куче... При един от сеансите видях алегоричен сюжет: по планината върви грамаден човек — без скафандър, бос, а огледалниците се постилат под нозете му като листа. И върху остриите камъни, за да не се нарани... Кой знае защо, огледалниците свързват своето съществуване, дори размножението си с хората, с нас.

— Непонятно — промърмори Заречни, който досега мълчеше. — Вашите твърдения и нашите... факти. Нашата болка, нашите загуби...

— Да, гибелта на вашите приятели и резултатите от моите сенсуални изследвания засега си противоречат. Напълно противоположни са. Но още няколко дни и аз ще намеря разгадката на нещата.

Фей мълчаливо стана от стола.

Погледите им се срещнаха за части от секундата и Антон разбра, че вдовицата на Балкарсел не е повярвала на нито една негова дума и ако не го ненавижда, най-малкото го презира.

* * *

В стаята за гости бе неуютно като във всяко временно жилище.

За кой ли път през тези два дни работа на Скъперник Антон включи видеозаписа на трагедиите, заснети от автоматите на базата. Ето първата загадка — застрелването на Емилия Немуро, за което толкова се говори...

Тъмновиолетово небе, мрачни скали. На фона им ясно се очертава женска фигура в лек сребрист скафандър. Все още не се виждат огледалници, зад скалите са, но Емилия предусеща, че я преследват, затова бърза. Това е предала и по радиото. Ето хвърля чантата с образците, да не ѝ пречат. От полумрака вляво изплуват няколко диска. Емилия тръгва надясно. Знае за загадъчната смърт на Ян Форест, логично е да се страхува. Но дисковете я изпреварват, един след друг се измъкват от пукнатините отсреща. Емилия измъква бластера си (тук по-бавно, кадър по кадър). Дори от половин километър се вижда, че цевта на излъчвателя е насочена встрани от огледалниците. Ясно, решила е само да поизплаши преследвачите си. Пламъчето на изстрела, потъващо в нощта, в нищото. И точно тогава (ето я Тайната!) най-близкият от огледалниците прави невъобразимо бърз скок точно срещу изстрела, ответно проблясване — и Емилия пада мъртва...

Антон спира филма. В историята с Балкарсел всичко е ясно: обявява им война, съзнателно тръгва да ги унищожава, огледалниците парират лъчевите удари... Любопитно е, че нито един от тях не е пострадал от бластера на Николай. Огледалниците само парират... Последната дума му се стори някак интересна, Антон превъртя част от записа и включи само страшния финал.

... Алено пламъче, отваря се входът на шлюза. Балкарсел тича към тялото на Емилия, измъквайки в движение бластера си. Огледалниците оживяват — върху всичките им екрани се появява изплашеното лице на Емилия, но не се приближават към нея, стоят

замръзнали като в транс. Николай разгъва излъчвателя, седем припламвания на атомния огън — стреля ги подред, седем (ето пак!) припламвания в отговор и върху живите екрани вместо лицето на Емилия се показва червената брада на Николай...

Антон изключи записа. Няма съмнение, огледалниците не са стреляли, те само парират лъчевите удари. Наистина не е ясно защо огледалният принцип е спазен и в случая с Емилия, но и в двете ситуации огледалниците само повтарят действията на човека. Връщат им ги обратно. Впрочем кой изобщо е казал, че огледалниците могат да стрелят?

Той бързо се свърза с каюткомпанията, където Заречни прекарваше почти цялото си време. Нека му помагат, нека мислят заедно, а не да чакат истината и решенията от друг.

— Иван Карлович — попита Антон, — кой е вашият лекар? Кой прегледа загиналите?

От групата до камината се отдели нисичък мъж с уморени добри очи — ето значи кой, дето го посрещна заедно със Заречни.

— Аз съм лекарят — каза. — Какво има? Вече разговаряхме подробно.

— Да. Казахте, че и Янош, и Емилия, и Николай са загинали от лъчеви поражения. Балкарсел буквално изгорял, а у Форест и Немуро степента на поражение е почти колкото на изстрел от бластер.

— Горе-долу.

— А сега, ако не ви затруднява, спомнете си енергетичните възможности на огледалниците.

— Нищожни. Едва се преместват, практически не се размножават... Струва ми се, че започвам да разбирам...

— Иван Карлович — обърна се Антон към началника. — Направих необходимите пресмятания. Дори сумарната енергия на всички огледалници, обитаващи планетата, е по-малка от един импулс на бластера. Огледалниците не са стреляли първи. Те изобщо не умеят да стрелят.

— Това още нищо не значи — възрази спелеологът Лео. — Когато хищникът е слаб, той вика на помощ хитростта и коварството. Можете ли да обясните защо убиха Емилия? Та тя изобщо не стреля в тях! Искаше само да ги изплаши. Ако огледалниците наистина само „отразяват“ действията на хората, защо го правят толкова странно,

криво? Това са криви огледала, сенсуал, черни. Поразгледайте ги по-подробно.

„Кой знае дали са криви? — помисли си Антон, изключвайки канала за връзка. — Може пък да е точно обратното...“

Спомни си далечното си детство. Беше на шест или седем, когато за пръв път попадна в залата на смеха. Панаирното градче бе вече затворено, залите с игрални автомати бяха празни, беше угаснала многоцветната мозайка от екрани и огньове, но чичо Егор, който властвуваше в това вълшебно царство, го пусна да влезе, подвиквайки подире му не съвсем разбираемото предупреждение: „Само гледай да не обидиш огледалата!“ Хлътна в залата, със смях закриви лице пред първото попаднало му нелепо обърнато отражение, закрещя победно, наду бузи, започна да прикляква, да се плези, да прави разни идиотщини с ръце, с крака, с цялото си тяло. Уродите от огледалата повтаряха кривучканията му, той се разхили и започна още повече да дразни огледалата. И това продължи, докато не видя в едно от тях отвратителна картина: своето плоско, съвсем изсушено тяло и отделена от него тънката мекица на главата си, разкъсана на две от усмивка. Тогаваше млъкна и спря да се кълчи, но приличащите нему уроди продължаваха да беснеят по всички огледала. Антон уплашено побърза към изхода, но кошмарните отражения се втурнаха подире му и започнаха да го обкръжават. Само миг — и ще скочат от стените, ще се нахвърлят отгоре му, ще го разкъсат. Той се сви, затвори очи и закрещя от страх и отчаяние, преглъщайки сълзите си и опипвайки отчаяно с длани студените стъклени безизходици. Дотича чичо Егор, изведе го навън, почти заслепен от сълзи, и дълго не можа да го успокои от внезапно обзелия го страх.

„И все пак мотивите в поведението на огледалниците остават загадъчни — помисли си Антон. — Защо ни обичат и едновременно с това... убиват? И как да се разбира тази любов, откъде идва? Може би, както казва Лео, в тази любов има само «гастрономически интерес»?“

* * *

Полетът беше кратък.

Скалите тук, на около двадесет километра от базата, имаха вече не тъмнокафяв, а сиво-зеленикав оттенък, можеш лесно да объркаш гъстите сенки с пукнатините и разломите, а по склоновете и масивите се олюляваха като водорасли огледалниците.

— Ето мястото им — рече Заречни и гравилетът прецизно се спусна върху скалиста площадка.

Началникът скочи пръв от машината и пое към плосък обгорял камък с разтопени от плазмен огън повърхности. Камъкът приличаше на черен октопод, изхвърлен на сушата и притиснал се от боязън към земята.

— Янош влезе във връзка с дежурния — обясни Заречни. — След това изкрещя от уплаха и връзката прекъсна... Спасителната група го намери на това място. Това, което остана от него... Наоколо се навъртаха няколко огледалници. И на всеки от тях светеше...

— Ясно — кимна Антон. — Лицето на Янош Форест. Каквото е било миг преди смъртта.

— Да. Страх и неразбиране. По-добре да не си спомням.

— А това какво е? — Антон посочи разтопен метален цилиндър, захвърлен около камъка-октопод.

— Сеизмичен датчик. Него ден Янош монтираше датчици в предполагаемите активни зони.

— И дотогава нямаше никакви уреди за наблюдение? Всичко започва с Форест, а как и защо — не се знае.

— За съжаление — Заречни вдигна ръце. — Мислите си, че не сме искали да разберем обстоятелствата... Уви, наоколо има само камънаци, мрак и неподвижност.

— Не мисля. — Антон погледна нагоре и устните му потръпнаха в едва забележима усмивка. — А тази подвижна звездичка? Спътник, нали? И сто на сто е наблъскан с всевъзможна регистрираща апаратура.

— Вие сте гений, Антон! — възкликна началникът. — Ако в този момент спътникът е бил в зоната на видимост...

Докато се свърже с дежурния и му обясни какви записи да провери, Антон отиде до края на площадката, където скалата свършваше и започваше нейната сянка. Само на сантиметри от края на скалата той се сети, че заедно с нея свършва и твърдата маса. Сянката продължаваше към пропаст и Антон си помисли колко рядко точни и

еднозначни са нещата в природата, колко несъвършено е умственото ни зрение, което, уви, не вижда същността на нещата и явленията.

— Антон, има запис! — радостно извика Заречни. — Техникът ще изпрати холограмата направо тук.

В следващия миг камъкът-октопод потръпна и като че ли се пооправи, а до него се появи човек в лек скафандър. Наведе се напред и започна да монтира цилиндъра на датчика. Почти едновременно с това негово движение иззад скалите изплува белезникав диск на огледалник, огъна се, изви краищата си към човека — може би да го прегърне, може би да го притисне и удуши. Крайчето на диска едва докосва Форест, той отскача встрани, измъква бластера си, обръща се. Вибриращите пелени на летящата медуза отново се пресягат към него, за да... Янош стреля. Изстрелът и пламъчето на отражението му се сливат. Плазменият огън почти изпепелява човека, а камъкът засиява със стопилката си и се разтича...

— Всичко е ясно — промърморва сенсуалът, все още под тягостното впечатление от записа. — Прав си, страх и неразбиране — оттук започва всичко.

* * *

„Да предположим, че фетишизирането на човека от огледалниците, «любовта» им има просто обяснение. Един от геолозите подметна: изпитват катастрофален недостиг от светлина и топлина. Но защо, дявол да го вземе, те ни връщат изстрелите обратно? Та нали по странната логика на този свят лъчът на бластера трябва да се приема от огледалниците като милост, като невиждана щедрост — цял водопад от безплатна енергия. Къде е тук недоразумението? Защо огледалниците нарушават поведенческата си автоматика?“

Антон се подготвяше за поредния сеанс за сенсуална връзка. Отдавна си беше набелязал един екземпляр, по-едър от другите, със следа от лъчево обгаряне; реши днес да се концентрира само върху него — пък може и нещо да се изясни.

Погледна към екрана за пълен обзор. Оттук куполите на базата изглеждаха съвсем безжизнени — след полунощ е, пък и тази

маскировка; затова пък огледалниците бяха се оживили, разшетали, ту се приближаваха към базата, буквално облепвайки купола на енергоцентралата („Топлина, там има повече топлина“ — помисли си Антон), ту отново лениво се връщаха назад, потъвайки във вечните сумраци на Скъперник. Набелязаният огледалник не се приближаваше и не си отиваше, кой знае защо стоеше встрани и като че ли очакваше нещо.

Антон го гледа няколко минути напрегнато, след това притвори очи, повтори по навик простата формулировка за самовнушение, която освобождава психиката на сенсуалите.

... Огненият водопад се изля внезапно и радостно. О, богове, колко сте щедри!... Бих пил и пил от живителната светлина, но има Закон... Не повече, отколкото трябва. Тялото прелива, разширява се неудържимо, набъбва. Антон вече не знае колко ръце има, колко крака, всичко се удвоява, умножава... Да го усещаш е страшно и в същото време необяснимо приятно. И внезапно — болка, пробужда го като мълния, тялото възвръща предишните си форми, а редом — чудо на чудесата! — към него е опулил очи друг Антон, негов двойник, поточно половинка. *(Това е зрителна редица, която този път идва едновременно с емоционален фон.)* Облекчение, радост, чувство за изпълнен дълг — край! — колко прилича на разтоварването на родилка... *(Това все още е емоционален фон.)* И гласове, съветват, сентенции: „Истински щедър е онзи, който дава само онова, което му принадлежи“, „Не взимай повече, отколкото можеш да носиш“, „Раздели го, раздели го, раздели го...“ *(Спорадични асоциативни понятия.)* И пак, и пак — огън, пробуждаща зениците светлина на червен фенер... какво ли значи? Такава реална светлина, истинска, страшна...

Антон разтресе глава, намръщи се като от зъбобол. Нещо прекъсна контакта, нещо се втурна отвън — явно познато и много опасно. Погледна към екрана и разбра всичко: над шлюза светеше червен фенер — някой излизаше от базата! Заречни обаче бе категорично забранил да се излиза от базата! Следователно някой... Антон, без да откъсва поглед от екрана, отиде до аварийния шкаф и заоблича скафандъра си. Вратите на шлюза се разтвориха...

— Дяволска работа! — прошепна Антон, виждайки на кръста на непознатия бластер. — Тия да не са откачили!

Той изскочи от каютата и затича към шлюза. В коридора бе пусто и едва сега включи: базата спи, вече е доста след полунощ.

Докато чакаше да заработи автоматиката на шлюза, Антон се свърза със Заречни:

— Някой излезе от базата. С оръжие. Вече съм пред шлюза, ще го догоня и ще го върна.

— Бъди в непрекъсната връзка с мен — каза началникът с толкова ясен глас, сякаш изобщо не е мигвал. — Обявявам тревога. Веднага ще разбере всичко.

Изходът се отвори.

Нарушителят бе вече на около двеста крачки и вървеше към дерето, на другата страна на което бавно разлюляваха „листа“ огледалниците.

Антон се затича.

Едва тук, на повърхността на Скъперник, почти гол в своя лек скафандър, Антон разбра колко безнадеждно мъртъв изглежда този свят за геолозите... Причината е, че хиляди нишки свързват човека с неговите земни стереотипи — памет, навици, логика, и накрая чувствата, гласът на които обикновено е по-силен от гласа на разума. Вероятно нито той, нито геолозите някога ще успеят да разберат вътрешната красота и целесъобразност на този вкочанен от студ свят, никога няма да узнаят неговата болка, неговата радост, следователно завинаги ще си останат чужди един на друг... Какво пък, чужди съвсем не означава врагове!

Нарушителят вече сваляше бластера си.

— Стой! — злобно изкрещя Антон. — Ела на себе си! Стига вече трупове!

Онзи трепна, но не спря, дори не се обърна.

С няколко скока Антон го догони, удари го по ръката, стиснала бластера, после се хвърли отгоре му и го събори.

И едва не припадна от изненада: гледаха го тъмните, обгорени от мъка очи на жената на Балкарсел.

— Фей — започна той тихо, опитвайки се да стигне до разума й. — Какво си наумила? Да отмъщаваш? Глупаво е, Фей. Невъзможно е. Можеш да отмъщаваш на равен, който съзнателно ти е причинил вреда. Да отмъщаваш на тези — Антон посочи огледалниците, които бавно се спускаха по хълма към тях, — е все едно Николай да бе убит

от дърво, което отсича, а ти за отмъщение да запалиш гората. Връщай се, Фей.

Жената мълчаливо се обърна и пое към базата. Движенията ѝ бяха автоматни, напълно инстинктивни и Антон окончателно реши в най-скоро време да я изпрати на Земята, само там душата ѝ ще се отпусне...

— Антон, защо не се връщате в базата? — гласът на Заречни прекъсна мислите му. — Обкръжават ви.

— Ще ида при тях — каза Антон, обръщайки лице към склона. — Нищо не струва сенсуал, който не вярва в себе си. Те ни величават, дори обожествяват... Искам най-после да разбера причината за недоразуменията.

— С какво можем да ви помогнем? — попита Заречни след дълга пауза.

— С абсолютно нищо. Гледайте и слушайте. Ще се постарая през цялото време да съм в полезрението на уредите и освен това да коментирам всичко, което видя или разбера.

Неочакваното решение дойде като облекчение и разкъса възела на съмненията му. После тръгна към най-близкия огледалник — дали по прищявка на съдбата, дали пък поради подсъзнателен избор, най-близо бе оня, набеязаният.

„По-добре е да си общуваме конкретно — помисли си Антон, разглеждайки гигантския полупрозрачен диск. — Иначе ще си рече: агитира ме да се размножавам чрез деление...“

Огледалникът вървеше точно насреща. Разстоянието до него е десет крачки, седем, пет, три... Антон спря, избута двата бластера зад гърба си и зачака. За миг от най-дълбокото на душата му, като че ли от блато, се показва мръсното дяволче на страха и просъска с беззъба уста: „Шътъ схрускат теб, шътъ схрускат!“ и изчезна. Антон се стараше да не гледа към обезобразеното от смъртта лице на Балкарсел, виснало точно над главата му.

Крайчето на огледалника се присегна към него и докосна фината тъкан на скафандъра.

Нищо не се случи.

Стори му се, че в разредената атмосфера на Скъперник неизвестно откъде се появи ветреца и го поглади... Да, не докосна, а поглади! Домъкна се още едно огромно колело, докосна с безтелесното

си крайче рамото му и в същия миг предаде докосването си на трето колелце, по-малко.

— Звезди безсмъртни! — възкликна Антон, обръщайки се към геолозите от базата. — Виждате ли, разделят си моята топлина! Притискат се към мен като премръзнали зверчета. Нали знаете, и на Земята в особено люти зими зверовете идват при хората...

Антон отблъсна неугледните огледалници, спусна се към храсталаците неземеен саксаул, извади един от бластерите, регулира го на минимално излъчване.

После започна да реже с плазмения лъч вкоравените стъбла и да ги нахвърля на куп, докато купът не стигна до височината на огледалниците — бяха вече около стотина, а иззад скалите идваха все нови. На телата им екрани все още се мъдреше червенобрадият Николай Балкарсел.

Антон приседна на първия попаднал му камък и фокусира бластера. Лумна огън. Поради недостига на кислород растенията горяха лошо, но след това червеникавите езичета на пламъка заподскачаха по клончетата, обвиха ги и те засветиха като нагорещени тънки нишки.

Огледалниците „се развълнуваха“, обвиха огъня в тесен пръстен, докосваха се един друг.

— Разделят си топлината — повтори Антон, като че ли продължавайки своя репортаж. — Те изобщо са поделящи си същества, това сигурно е условие да оцелеят. Преди час, по време на сенсуален сеанс, улових още една важна особеност: винаги взимат точно толкова, колкото им е нужно за живот и за продължаване на рода. Останалото, излишъкът от енергия, те разделят с останалите или... връщат обратно... Какво трагично недоразумение! — прошепна Антон, поклащайки тъжно глава. — Те взимат от щедростта на стрелящите само необходимото, колкото им трябва, а останалото... останалото връщат. Сега разбирате ли какво означава да се стреля в тях?!

С върха на обувката си подбутна към огъня няколко разпилени клонки и се усмихна:

— Топлете се, дечица, топлете се.

След това, подчинявайки се на някаква подсъзнателна идея, той се загледа в най-близкия диск. Няколко секунди огледалото му

оставаше без промени, след това изображението на Балкарсел се разлюля, разми се, сякаш по екрана пробягаха ситни вълни, после от гълбините на огледалника се появи лицето на Антон — брадясало (три дни не се е бръснал, все няма време), с малък белег на дясната скула и тъмни торбички под очите. И всичко това — увеличено хилядократно, ярко, обемно...

— Ама че муцуна, можеш да се изплашиш — смутено промърмори Антон.

— Вижте, вижте какво става! — неочаквано закрещя Заречни.

Лицето на Антон мина по всички огледала като приближаване, изтривайки образа на загиналия Балкарсел.

Но не това изненада Антон. Сякаш е в залата на смеха, с образа му в огледалниците ставаха удивителни метаморфози. Докато кривите огледала от детството му го обезобразяваха, изродяваха го до неузнаваемост — помни, дори плака, изплашен от лошите въздействия, — то тук, сега...

Невероятно!

Първа изчезна отвратителната тридневна четина. След това по изображението на лицето му сякаш пробяга ръката на реставратор и го подмлади: торбичките под очите се стопиха, бръчките под очите изчезнаха, очите получиха някогашната дълбочина и блясък. След пауза (дали огледалниците се съвещаваха?) белегът върху скулата първо потъмня, после бързо просветля и изчезна съвсем.

Антон нямаше откъде да знае, че странните измислици на огледалниците не разхубавяват изображението на лицето му. Те само фиксират изменилата се реалност.

Разказът е публикуван във вестник „Орбита“, броеве 29, 30 и 31 от 1988 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.